

Skördbruk i Norra Skåne.

För en 75 eller åttio år sedan, skar man säden men en en s. k. handskära på de små gårdarna och torpen. Brödsäden Påg och korn gick an att hugga med liv ty då blev det för mycket spillsäd, och det hade man ju inte råd till. Enligt de gamla påståendes, var rågen mogen och färdig att skörda då det på ett egendomligt sätt knäppte i den. Då var det att genast passa på att skära den. Men det var inte alla som hade öron till att höra denna knäppning, men de som hade öron här för märkte nog samt den behagliga tiden. Under skördtiden var man uppe mycket 8 sid.

tidigt. Men man började inte ar-
betet förrän daggen var borta,
När man hade tat tre hugg med
skäran så hade man till en nek.
Allt som var huggt under dagens
lopp skulle också sättas upp in-
nan det blev natt. Ty ingen säd
åtminstone ingen brödsäd fick
ligga obunden eller ouppsatt under
natten. Till gårdarne hörde för i
tiden en del torpare, dessa jämte
dinas hustrur fingo oftast utföra
skördarbetet å gården. I skogsbygd-
en brukade man för det mesta att
hänga upp säden på s. k. krokor.
det kallades att kraka den. När
man gjorde på detta sätt var det

lättare att bevare säden under
 dålig väderlek. Lantmannen var
 mycket noga med att få säden lag-
 om mogen. Den skulle ej vara grön
 men den fick ej heller vara över-
 mogen. På somliga ställen bruka-
 de man att lägga enris på bott-
 nen i loggolvet, detta för att råttor-
 na skulle gå mindre illa åt säden.
 Men man lade naturligtvis haln
 ovanpå enriset. Den nedersta bott-
 nen sattes alltid i upprättstående
 ställning, så att topparna stodo
 upp och stubben mot marken.
 Denna kallades "Stjelen". Så lade
 de man sedan den andra säden
 ovanpå och det stod merändels en
 torpargumma för. Man odlade

även "bokvete" ärter och böror.
Flavrin mjadde man ibland med
liv och den skulle i allmän-
het hava en längd av sju kvartor.
När man mjadde havre hade man
ett litet redskap kallad mija
som man fästade å skaftet.
Sedan kunde man binda säden
utan att behöva göra det sam-
ma dag. På somliga håll kalla-
des mijan för mijespetor. De gamla
sade att det fanns en hare mitt
inne på skördefältet. Man bruk-
ade alltid lämna någon hörna
 kvar, för att sedan hugga runt
denna för att fånga haren. En
gammal sed var också att lämna

några strån kvar i fältet. Dessa strån skulle stå för glosbensräkning. När det sista sädeslasset i en skånsk gård rullade in genom porten. hurade man. Man brukade oftast samma dag som man åkt in det sista sädeslasset, att ställa till med s. k. skördegille och då var det mirändels någon gammal bondspelman som spelade och man dansade och hade roligt särskilt ungdomen. På skördegillet var vitgröt en rätt som inte fick saknas. men det vankades även andra godsaker. öl och brännvin bjöds det rikligen på och man sad inte nej här till.

Mrs. Birger Swanson
1911

När skördmännen i forntiden
mejade sin säd sågo de alltid
hur "sädens gud" flydde allteftersom
de mejade med sina korta och
vassa skäror. Men när de kommo
så långt som till den sista sädes-
kärven så fängade de in den fly-
ende guden i den. Och så påstår
man vidare att det är just den
kärven som man än i dag stäl-
ler ut till fåglarne på julafton.

Ljuncks härad.

Den sista nekon som bands kallades
städdare och utpyntades på alla sätt.
Den dräng som råkat få denna städ-
dare i sitt lass, när skörden kördes
in, skulle mista sin fästmö innan
jul. På en annan plats kallades

man den sista kärven för änklingen.
 Det sades att den som band den sam-
 ma ij blev gift på ett år eller ock-
 så änkling eller änka under året.
 Men så in gång band vi den sista
 kärven tre alnar lång och flera
 nskar tillsammans, Alla bind-
 skorna skulle binda var sitt
 band om städdaren.]

Sydöstra Skän.

När man körde in sista lasset körde
 man mycket fort, och då åkte hösta-
 bolket med hem höll upp sina
 rävsor, hurrade och hade trivligt
 och det var för att de närboende gran-
 narne skulle veta att man hade in-
 höstat. Det var nämligen en heder
 att först få inhöstat, de som fingo

skörden sist in kallade man för
bagasare, när sista lasset kördes in
majades det med gröna löv och på
logen mottogs det med kurrarop och
glam.

Birger Linnsson
Porsbult
Västorp

B. L. v.

4075